

Zarzuty i główne argumenty

Na wstępie Parlament przypomina, że preambuła zaskarżonej decyzji odsyła do następującej podstawy prawnej: art. 8 ust. 3 decyzji Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych⁽²⁾ oraz Traktatu w sprawie funkcjonowania Unii Europejskiej. Parlament wywodzi z tego, że Rada odnosi się w sposób domyślny do art. 34 ust. 2 lit. c) dawnego traktatu o Unii Europejskiej.

Parlament podnosi dwa zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności.

Po pierwsze, Parlament twierdzi, że Rada oparła swą decyzję na podstawie prawnej w postaci art. 34 ust. 2 lit. c) UE, który został uchylony z chwilą wejścia w życie traktatu z Lizbony. Z tego względu zaskarżona decyzja opiera się jedynie na decyzji 2005/387/WSiSW. Ta ostatnia stanowi jedynie pochodną podstawę prawną i wyłączne oparcie się na niej jest zatem niezgodne z prawem.

Po drugie i w świetle tego, co zostało wskazane powyżej, Parlament stwierdza, że w ramach procedury decyzyjnej doszło do naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Z jednej strony, gdyby art. 34 ust. 2 lit. c) UE znajdował zastosowanie, to zgodnie z art. 39 ust. 1 UE należało przeprowadzić konsultacje z Parlamentem przed przyjęciem zaskarżonej decyzji. Tymczasem Parlament twierdzi, że tak się nie stało. Z drugiej strony, gdyby należało uznać, że podlegają zastosowaniu postanowienia obowiązujące po wejściu w życie traktatu z Lizbony, to Parlament powinien być zostać włączony do procedury legislacyjnej na podstawie art. 83 ust. 1 TFUE. W każdym z tych przypadków zaskarżona decyzja została przyjęta z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Parlament nie brał udziału w jej przyjęciu.

Wreszcie w przypadku gdyby Trybunał zdecydował się stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uważa, że należy — zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE — utrzymać w mocy skutki wywołane przez zaskarżoną decyzję do chwili zastąpienia jej przez nowy akt przyjęty w zgodzie z obowiązującymi wymogami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 72, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 127, s. 32.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-320/13)

(2013/C 226/14)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2009/28/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE⁽¹⁾, i w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 27 ust. 1 tejszej dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązku poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/28/WE o dziennej stawce w wysokości 133 228,80 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/28/WE upłynął w dniu 5 grudnia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140, s. 16

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-321/13)

(2013/C 226/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy Komisji 2010/61/UE z dnia 2 września 2010 r. dostosowującej po raz pierwszy do postępu naukowo-technicznego załączniki do dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy Komisji 2010/61/UE z dnia 2 września 2010 r. upłynął w dniu 30 czerwca 2011 r.

(¹) Dz.U. L 233, s. 27.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano (Włochy) w dniu 13 czerwca 2013 r. — Ulrike Elfriede Grauel Rüffer przeciwko Katerinie Pokornej

(Sprawa C-322/13)

(2013/C 226/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Tribunale di Bolzano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ulrike Elfriede Grauel Rüffer

Strona pozwana: Katerina Pokorná

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładnia art. 18 i 21 TFUE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, takich jak sporne w niniejszej sprawie, które przyznają prawo stosowania języka niemieckiego w postępowaniach cywilnych przed sądami prowincji Bolzano tylko obywatelom włoskim zamieszkałym w prowincji Bolzano, a nie obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej, niezależnie od tego, czy mieszkają w prowincji Bolzano?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 17 czerwca 2013 r. — Burgo Group SpA przeciwko Illochromie SA, w likwidacji, Jérôme'owi Theettenowi, działającemu w charakterze syndyka masy upadłościowej spółki Illochroma SA

(Sprawa C-327/13)

(2013/C 226/17)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca wnosząca odwołanie: Burgo Group SpA

Strona pozwana: Illochroma SA, w likwidacji, Jérôme Theetten, działający w charakterze syndyka masy upadłościowej spółki Illochroma SA

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 [z dnia 29 maja 2000 r.] w sprawie postępowania upadłościowego (¹), a w szczególności jego art. 3, 16, 27, 28 i 29 należy interpretować w ten sposób, że:

- „oddział”, o którym mowa w art. 3 ust. 2, należy rozumieć jako oddział dłużnika, wobec którego wszczęto postępowanie główne i sprzeciwia się on temu, by w ramach jednoczesnego postawienia w stan likwidacji szeregu spółek należących do tej samej grupy, spółki te mogły być przedmiotem postępowania wtórnego, w państwie, w którym mają siedzibę, ze względu na to, że mają osobowość prawną?
- osoba lub organ uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania wtórnego powinna mieć miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium sądu państwa członkowskiego, do którego sądu wniesiono o wszczęcie tego postępowania, czy też prawo to powinno być zastrzeżone dla wszystkich obywateli Unii, jeżeli wykażą oni istnienie więzi prawnej z danym oddziałem?
- ponieważ główne postępowanie upadłościowe jest postępowaniem likwidacyjnym, wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego danego oddziału może zostać zarządzone tylko, gdy spełnia kryteria celowości pozostawione do oceny sądu państwa członkowskiego, przed którym wszczęto postępowanie wtórne?

(¹) Dz.U. L 160, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Leipzig (Niemcy) w dniu 19 czerwca 2013 r. — Elisabeta Dano i Florin Dano przeciwko Jobcenter Leipzig

(Sprawa C-333/13)

(2013/C 226/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sozialgericht Leipzig

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elisabeta Dano i Florin Dano